

מנהיגי חינוך יקרים,

ימי ספירת העומר שאנו נמצאים בעיצומם מופיעים בפרשתנו בתוך פרשת המועדות, והינם החיבור שבין חג הפסח לשבועות. ראשיתם בהבאת העומר ממחרת הפסח, ואחר שאנו סופרים שבע שבתות שהם מ"ט יום אנו מגיעים לחג השבועות יום מתן תורתנו. כפי שכתב ספר החינוך מצוה טו מטרת הספירה -

"להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו כעבד ישאף צל וכו".

מתבקש היה לכאורה לספור מעין ספירת "הגומר" עוד מ"ט יום ליעד, מ"ח וכן הלאה ולא היום יום אחד לעומר היום שני ימים כפי שאנו נוהגים. כמו כן יש להבין למה

הספירה תלויה בעומר אותו מקריבים כשבית המקדש בנוי?

ניתן להסביר את הדברים לאור דברי חז"ל על ענין קרבן העומר ומעלתו. כתוב בויקרא רבה פרשה כח סימן ו:

"ר' יוחנן אומר לעולם אל תהי מצות העומר קלה בעיניך שע"י מצות העומר זכה אברהם לירש את ארץ כנען... על מנת 'ואתה את בריתי תשמור' ואיזה זה מצות העומר". עם

ישראל זכו לאכול מתבואת הארץ אחר שנכנסו לתוכה והקריבו את קרבן העומר

כמבואר בחז"ל על הפסוק יהושע ה' י"א "וַיֹּאכְלוּ מֵעֵבֶר הָאָרֶץ מִמַּחֲרַת הַפֶּסַח". הקרבת

העומר הינה תנאי לזכות לרשת את הארץ ולאכול מתבואתה. העומר שהוא ראשית

הקציר מלמדנו שכל התבואות אותם אנו קוצרים ומהם אנו אוכלים הינם מתנה אלוקית

המחייבת הודאה למי שאיפשר את גידולם. כך נבין גם את דברי המדרש שם אות א':

"הבריות ישנין על מטותיהן והקב"ה משיב רוחות ומעלה עננים ומגדל צמחים ומדשן את

הפירות ואין נותנים לו אלא שכר העומר. זהו שכתוב "והבאתם את עומר ראשית

קצירכם אל הכהן".

הזכות לרשת את הארץ תלויה במצוות הבאת העומר בה התחייבו מיד בכניסתם לארץ.

במדבר זכו למן שירד מן השמים, הוא היה מזוננו, ובו היינו תלויים. אך כאשר עם

ישראל בא לארץ, מחייתו תלויה במעשה ידיו והוא ניזון מתוצרת שדהו ותנובתו. אדם

יכול להשלות את עצמו ולחשוב כי כביכול גורלו תלוי רק בו עצמו, ועלול לשגות בתפיסת

"כחי ועוצם ידי עשו לי את החיל הזה". התורה מזהירה אותנו (דברים ח יב - יח)

"פֶּן־תֹּאכַל וְשִׂבְעָתָה... וְשָׁכַחְתָּ אֶת־ה' אֱלֹהֶיךָ... וְזָכַרְתָּ... כִּי הוּא הֵנִיךָ לָךְ כָּח לַעֲשׂוֹת תְּחִיל".

אנו מצווים לעשות את חלקנו, אבל בעצם הכל תלוי בסיוע האלוקי שמכוחו מתברכים

מעשה ידינו. משנבין זאת ונודה לה' שהכל תלוי בה' אכן ראויים אנו לשבת בארץ,

לרשת אותה, לאכול ולהנות מפריה. בהקרבת העומר שהוא ראשית הקציר אנו מודים

לה' ומבינים שחיינו תלויים בו. אנו מקבלים עלינו עול מלכותו כעבד התלוי באדונו ובזה

אנו ראויים לקבל תורתו. בספירה אנו מזכירים הנחת יסוד זו שמכוחה אנו יכולים

להתקדם במעלות עד קבלת התורה הנכספת.

גם מציאות חיינו כיום מחייבת מבט דומה על מציאות חיינו. אנו חוזרים בצעדים בוטחים

לקראת שיגרה מתחדשת בניגוד לכל הנעשה בעולם המדשדש במלחמה במגיפת

הקורונה. עשינו רבות על מנת להגיע למצב זה אך אין ספק שרק בזכות ברכת ה' על

ארצנו "אשר עיני ה' אלוךך בה", יגיעתנו הועילה ונשאה פרי, וחובתנו להודות לה'

ולנצל זאת לטובה.

שבת שלום ומבורך

שושנה נגר